28/11/2018

Η τελευταία μέρα του Αγίου Ιακώβου στο κελί του

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χαλκίδος

Ὁ μακαριστὸς γέροντας Ἰάκωβος ἀγρύπνησε ἀποβραδὶς μὲ προσευχή. Μὰ ὁ ἐξουθενωμένος δὲ λησμόνησε καὶ τοὺς πονεμένους. Διάβασε τὰ τελευταία γράμματα καὶ ἀπάντησε περίπου σὲ δεκαπέντε. Παρηγόρησε, συμβούλεψε κατὰ περίπτωση. 21 τοῦ Νοέμβρη. Ξημερώνοντας θὰ γιόρταζε τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἑτοιμαζόταν ὅλη τὴ νύχτα, θὰ κατέβαινε. Κανονικὰ δὲ θὰ ‘πρεπε, μὰ τὸ ἤθελε πολύ. Τόσο πολὺ ποὺ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ἀποκλείσει ἀπὸ τὴν τελευταία

του Θεία Κοινωνία. Μὲ κόπο κατέβηκε, σκοτάδι ἀκόμα, στὴν Ἀκολουθία. Μερικοὶ μοναχοὶ πρόσεξαν μίαν ἄλλη διάθεση στὸ πρόσωπο τοῦ Γέροντα. Ἱλαρότητα ὑπέρμετρη, ἀγάπη ξεχείλιζε ὁλόκληρος, τὸ ἀγγελικό του χαμόγελο ἀτέλειωτο. Ἔγινε ἡ Ἀκολουθία. Ἔψαλε γονατιστὸς τόσο ἄνετα καὶ ἀναστάσιμα, λὲς καὶ δὲν ἦταν ἄρρωστος.

Ἡ θεία φωνὴ του γέμιζε τὸ ναό, ἐξαίσια μελωδία, λὲς καὶ ψέλνανε πολλοὶ ἄγγελοι μαζί.

Στὶς 10 ἡ ὥρα ἐξομολόγησε τὸν ἁγιορείτη διάκονο Γεννάδιο, στὸν ὁποῖο εὐχάριστα μὰ σταθερὰ εἶπε μεταξὺ ἄλλων:

– Καλὰ ποὺ ἦρθες, νὰ εἶσαι ποὺ θὰ μὲ ἀλλάξετε, μὴ φεύγεις.

Ὁ διάκος διαμαρτυρήθηκε μὲ διάφορα λόγια γιὰ τὰ περὶ θανάτου τοῦ Γέροντα, μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε.

Τελειώνοντας τὴν ἐξομολόγηση ἔδειχνε κουρασμένος, ἀλλὰ διατηροῦσε χαρμόσυνη διάθεση. Σηκώθηκε, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ διάκο καὶ βγήκανε ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι. Προχώρησαν, κατεβήκανε…

τὰ σκαλιὰ καὶ μπήκανε στὸ ναό. Ἔκανε τὴν προσευχή του, ἀσπάστηκε ὅλες τὶς εἰκόνες, εὐχαρίστησε καὶ δοξολόγησε. Μὰ πλέον ζοῦσε ἄλλες καταστάσεις. Μέσα του κι ἔξω του αὐγαζόταν ἀπὸ θεῖο φῶς – γι’ αὐτὸ ἡ εὐφροσύνη καὶ ἱλαρότητα τοῦ προσώπου του. Τὴν θαυμαστὴ κατάσταση τούτη ἀξιώθηκε νὰ δεῖ μόνο ἕνας

μοναχός, ὁ Ἐφραίμ. Καθάριζε τὰ μανουάλια τοῦ ναοῦ καὶ εἶδε τὸν μακαριστὸ Γέροντα νὰ μπαίνει μεταμορφωμένος. Ἔλαμπε ὁλόκληρος καὶ ἀκτινοβολοῦσε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση. Στάθηκε ἀκίνητος καὶ τὸν παρατηροῦσε πλημμυρισμένος καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἐφραὶμ ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἔκπληξη.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ μὲ τὸ διάκο φέρανε γύρω γύρω τὴν Μονὴ ἐσωτερικά. Ἔβλεπε ὅλους τούς χώρους, ὅλους τούς μοναχούς, τοὺς εὐλογοῦσε εἰρηνικὰ καὶ τοὺς μετέδιδε ἀγαλλίαση, ποὺ διαχυνόταν ἄφθονη ἀπὸ τὸ ἀγγελικό του πρόσωπο. Ἀφοῦ τελείωσε ὁ γύρος αὐτός, ἤθελε νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ Μονή. Βγήκανε ἀπὸ τὴν νότια πόρτα. Προχώρησε σιγὰ σιγὰ δεξιά. Σταμάτησε στὸ ἐργαστήριο κι εὐλόγησε μὲ ἄπειρη ἀγάπη τοὺς ἐκεῖ μοναχούς. Πάλι πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῶ σταματοῦσε στὰ ἐκκλησάκια καὶ σταυροκοπιότανε πολλὲς φορές. Ἀνέβηκε ἀκόμα ψηλότερα, βορειοδυτικά. Ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσει ὁ διάκος ν’ ἀνεβοῦνε ἀκόμα λίγο. Ἀπὸ ΄κεῖ τὸ μοναστήρι φαινότανε ὅλο. Σὰν ἀπὸ ἀεροπλάνο. Ἦταν ὡραῖο, ἀνακαινισμένο, φροντισμένο... καὶ τὸ ‘χε βρεῖ ἐρείπιο, διαλυμένο, ξεχαρβαλωμένο καὶ πολὺ μικρότερο. Τώρα καὶ ἀνακαινισμένο καὶ γεμάτο μὲ καλοὺς μοναχούς.

Τὸ κοίταζε ἀπὸ ΄κεῖ ψηλὰ καὶ δὲν τὸ χόρταινε. Τὸ βλέμμα του εἶχε τόση ἀγάπη γιὰ τὸ μοναστήρι.

– Ἔλα, παιδί μου. πᾶμε.

Γυρίσανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Σχεδὸν μεσημέρι.

Κατάκοπος, μετὰ τὸ μεσημέρι, ἀποσύρθηκε γιὰ λίγο στὸ κελί του. Ἔφτασε ὅμως ὁ π. Ἀλέξιος, ποὺ ἔπρεπε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ κάνει κηδεία. Νέος ἱερέας καὶ δὲν ἤξερε τὸ τυπικὸ καὶ πὼς ψάλλεται. Μὲ ὑπομονὴ ὁ μακαριστὸς γέροντας τοῦ εἶπε πὼς θὰ κάνει τοῦτο, πὼς ἐκεῖνο. Κι ἔπιασε νὰ τοῦ ψέλνει τροπάρια τῆς νεκρώσιμης Ἀκολουθίας. Ἔψελνε καὶ ὁ Ἀλέξιος, μὰ ὁ Γέροντας ἔψελνε πολὺ ὡραία. Ἔκπαγλα καὶ χαιρότανε ὅλο καὶ περισσότερο. Σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Ἀλέξιος νόμισε ὅτι ἔμαθε νὰ ψέλνει τὴν νεκρώσιμη Ἀκολουθία καὶ ἤθελε νὰ φύγει, εὐχαριστώντας καὶ παίρνοντας τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντα. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε νὰ τὴν ψάλουνε ὅλη ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἔτσι κι ἔγινε. Τὴν ψάλανε ὁλόκληρη, καὶ ὁ γέροντας ἤτανε ὅλο χαρὰ κι εὐφροσύνη.

Ἔφυγε μετὰ τὶς 2 ἡ ὥρα ὁ π. Ἀλέξιος κι ἔμεινε μόνος ὁ γέροντας. Στὶς 3.15 τοῦ χτύπησαν τὴν πόρτα γιὰ καφὲ καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι ἦρθε ἡ Γερασιμία. Κι ἐνῶ δύσκολα δεχότανε στὸ κελί. εἶπε μόνος του:

-Νὰ ἔρθει. Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη, πρέπει νὰ τὸ δῶ!

Ἀργότερα δέχτηκε τὴν Γερασιμία, γιὰ ἐξομολόγηση. Ἔβαλε τὸ πετραχήλι του,

ἔκατσε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, βλέποντας τὸν Ἐσταυρωμένο, καὶ ἄρχισε. Τὴν ἄκουσε προσεχτικά, τὴν συμβούλεψε, τῆς ἔδωσε κουράγιο... καὶ ξαφνικὰ μὲ ἀλλοιωμένη ὄψη τῆς λέει:

-Ἐδῶ, παιδί μου, εἶναι ὁ ὅσιος Δαβίδ... Καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος... ψάλε τὸ Ἀπολυτίκιό τους...

-Παιδί μου, ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἦρθαν οἱ πατέρες.

Πράγματι, ἔφταναν στὴν πόρτα οἱ πατέρες. Τὴν στιγμὴ ποὺ στράφηκε στὴν πόρτα ἡ Γερασιμία, δοκίμασε ὁ γέροντας νὰ σηκωθεῖ, νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του... Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶπε «ζαλίζομαι, ζαλίζομαι...» κι ἔγειρε, χάνοντας τὴν εὐστάθειά του. Πρόλαβε ἡ κοπέλα κι ἔπιασε λίγο τὸν γέροντα καὶ τὸν βοήθησε νὰ μὴ χτυπήσει πολύ, πέφτοντας στὸ πάτωμα. Ἡ ἀναπνοὴ του ἤτανε πολὺ δύσκολη καὶ προσπαθοῦσε. Συγχρόνως ἔμπαιναν καὶ οἱ πατέρες μὲ πρῶτο τὸν π. Ἰλαρίωνα. Ἀμέσως σύγχυση, φόβος, πανικός, κλάματα... Γονάτισε δίπλα του ὁ π. Κύριλλος, πῆρε νὰ τοῦ τρίψει τὰ χέρια... ἄλλοι μοναχοὶ τρέξανε στὸν Ἅγιο Χαράλαμπο καὶ κλαίγοντας κάνανε Παράκληση. Ἄλλος ἔτρεξε νὰ τηλεφωνήσει σὲ γιατρό. Ὁ σφυγμὸς τοῦ μεγάλου ἀσκητῆ φάνηκε νηματοειδής, ἀνεπαίσθητος... Τὸ πρόσωπό του πῆρε λίγο κοκκινωπὸ χρῶμα... ἔμεινε ἤρεμο, χωρὶς ἀγωνία... καὶ μία στιγμὴ ἔκανε μὲ τὰ σεπτὰ χείλη του ἕνα μικρὸ φύσημα...
Αὐτὸ ἦταν, σὰν πουλάκι παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Στὶς 4.17 τὸ ἀπόγευμα, ὁ μακαριστὸς γέροντας ἄφησε τὸ φθαρτὸ κόσμο τοῦ πόνου. Μπῆκε σὲ μακάρια μονὴ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.
Ὁ Μακαριστὸς Ἰάκωβος Τσαλίκης,
Καθηγητὴς Στυλιανὸς Γ. Παπαδόπουλος,
Ἐκδόσεις «Ἀκρίτας»